

Technika klejenia

Kompozycje
florystyczne

opracowała:
Anna Kisiołek

Tworzywa klejące

Dobór odpowiedniego tworzywa klejącego powinien zależeć od właściwości materiału roślinnego i innych akcesoriów.

Sprawdzony **pistolet do klejenia na gorąco** znajduje zastosowanie zwłaszcza w mocowaniu materiałów stabilnych, mocnych i suchych.

Transparentny, wodoodporny **klej florystyczny** jest odpowiedni do klejenia świeżych i suchych płatków, liści i owoców.

Delikatne liście i płatki można szybko i pewnie przytwierdzić do podstawy **taśmą obustronnie klejącą**.

Klej w sprayu stosujemy do zwiewnego, przezroczystego i suchego materiału roślinnego i takich samych akcesoriów.

Klej stolarski po wyschnięciu staje się transparentny. W gotowej kompozycji nie rzuca się zatem w oczy. Do łączenia mocniejszych materiałów używamy kleju PUR (na bazie poliuretanu), a do bardzo rozdrobnionych bądź delikatnych tworzyw – rozcieńczonego wodą w stosunku 3:1.

Klej do tapet rozprowadzamy zawsze zgodnie ze wskazówkami podanymi na opakowaniu. Jest to klej idealny do przyklejania papieru i lekkich materiałów.

Techniki klejenia we florystyce są technikami stosunkowo łatwymi, niewymagającymi dużo czasu, a pozwalającymi na uzyskanie ciekawych efektów. Są to przede wszystkim technika klejenia na termoplastywny polietylen — potocznie nazywany gorącym klejem — i na klej zimny do kwiatów żywych.

Klejenie na gorąco

Technika ta wykorzystuje pistolet na laski polietylenu, który jest niezbędnym narzędziem każdego florysty i o którym więcej możemy przeczytać w rozdziale pierwszym, w części poświęconej narzędziom florystycznym.

Tytułem przypomnienia: pistolet nabijamy od tyłu laskami polietylenu, które poprzez prosty mechanizm popychane są do przodu — w kierunku grzałki — i w momencie kiedy naciśniemy spust, topią się wewnątrz pistoletu. W ten sposób ze specjalnego „dzióbka” z przodu pistoletu wycieka płynny, stopiony polietylen o bardzo wysokiej temperaturze.

Pierwszą i chyba najważniejszą rzeczą, o której musimy pamiętać podczas pracy z pistoletem na klej, jest to, by absolutnie nie używać go do klejenia żywego materiału, tzn. kwiatów i liści. W kontakcie z gorącym polietylenem czernieją i ulegają zniszczeniu. Wyjątkiem jest tu jedynie przyklejanie elementów dekoracyjnych do gałązek wiecznej zieleni. Równie ważne jest zachowanie ostrożności, aby się nie oparzyć — roztopiony polietylen może osiągnąć temperaturę nawet 200°C.

Dodatkowo pamiętajmy, że:

1. Stopiony polietylen zastyga niezwykle szybko, dlatego elementy, które do siebie przyklejamy, należy ze sobą połączyć natychmiast po jego nałożeniu.
2. Ta technika nie nadaje się do klejenia papieru i cienkich materiałów, które mogą się spalić lub stopić; rozgrzany polietylen potrafi również stopić styropian.

3. Nie używamy pistoletu do przyklejania elementów do gąbki florystycznej do żywych kwiatów.
4. Zastygnięty polietylen jest elementem technicznym i jako taki nie powinien być widoczny w naszej ukończonej pracy. Jeśli nałożymy go za dużo, ryzykujemy, że będą widoczne jego wycieki.
5. W procesie klejenia na gorąco powstają cienkie „wąsy”, które przyklejają się do wszystkiego — pistoletu, naszej pracy, rąk. Jest to efekt uboczny wykorzystania pistoletu, którego raczej nie da się uniknąć; pamiętajmy jednak, by po skończeniu klejenia usunąć z naszej pracy wszystkie powstałe w ten sposób „nici”.
6. Jeśli nakładamy klej na małe elementy, np. na koraliki, lepiej nie trzymać ich w ręce, ale np. w szczypcach czy pinciecie, żeby uniknąć ryzyka oparzenia.
7. Techniki klejenia na gorąco możemy używać m.in. do:
8. Oklejania naczyń, np. zwykłych plastikowych doniczek, materiałami dekoracyjnymi, np. kawałkami kory.
9. Wklejania kwiatów sztucznych w suchą gąbkę florystyczną — nakładamy klej na koniec łydźki, po czym wbijamy ją w gąbkę, co zapewni im maksymalną stabilność.
10. Do sklejania ze sobą elementów konstrukcji, np. gałęzi.
11. Przyklejania elementów dekoracyjnych, np. bombek, szyszek, orzechów, gwiazdek itp., do podkładów z wiecznej zieleni we florystyce adwentowej i bożonarodzeniowej (i nie tylko).
12. Podklejania wstążek.
13. Zatykania niewielkich dziurek w wydmuszkach od jajek czy doniczkach, tak by były wystarczająco szczelne, by nalać do nich wody.

Przykłady prac wykorzystujących technikę klejenia na gorąco ilustruje zdjęcie 3.13.

Zdjęcie 3.13. Prace oparte na technice klejenia na gorąco

Klejenie na klej do kwiatów żywych

Klejenie na zimno wykorzystujemy tam, gdzie nie możemy sięgnąć po pistolet na klej — czyli do klejenia żywych kwiatów i zieleń. Z klejem tym zapoznaliśmy się już bliżej w rozdziale pierwszym.

Sama technika jest prosta — nakładamy warstwę kleju prosto z tubki bezpośrednio na płatek, kwiat czy liść, starając się, by nie była ona zbyt gruba, następnie możemy chwilę odczekać, by klej chociaż trochę zastygł, i przyklejamy nasz element w wybrane miejsce, przytrzymując go w nim delikatnie dłuższą chwilę.

Pracując z tą techniką, powinniśmy pamiętać, że:

1. Klej ten ma długi okres zasychania, dlatego po umieszczeniu klejonego elementu w pożądanej pozycji należy go tam dłuższą chwilę przytrzymać.
2. Klej ten ma tendencję do wyciekania z tubki i oklejania się wokół niej, co utrudnia jego użycie — dlatego zawsze, kiedy jest odkręcony, a go akurat nie używamy, stawiamy go „dzióbkiem” do góry; oczyścimy również wylot tubki przed każdym zamknięciem.
3. Jest to element techniczny, nie powinien więc być widoczny po zakończeniu naszej pracy.

4. Oprócz funkcji klejenia spełnia jeszcze jedną ważną rolę — nałożony na miejsce ścięcia kwiatu, zaraz pod jego główką, potrafi ją „zapłombować” i tym samym zapobiec utracie cennej wilgoci przez kwiat i przedłużyć okres jego świeżości.
5. Klej ten rzadko jest wykorzystywany do klejenia elementów innych niż roślinne, ale czasami używa się go np. do przyklejania koralików do liści czy podklejania wstążek, a także wszędzie tam, gdzie potrzebna jest jedynie odrobinka kleju, na nałożenie której nie pozwala gruby dzióbek pistoletu na klej.
6. Elementy klejone tą techniką to z reguły pojedyncze płatki, kwiaty czy listki, są więc pozbawione dostępu do wody; oznacza to, że ich okres świeżości będzie bardzo krótki. Najlepiej do tej techniki nadają się więc kwiaty, które stosunkowo długo nie więdną bez wody — np. kwiaty storczyka, chryzantemy, santini.

Przykłady prac wykorzystujących technikę klejenia na zimno ilustruje zdjęcie 3.14.

Zdjęcie 3.14. Prace oparte na technice klejenia na zimno

Klejenie klejem do drewna

W tej technice posługujemy się klejem do drewna, białym klejem, który staje się przezroczysty i niewidoczny po wyschnięciu. Dodanie do niego jednej trzeciej wody ułatwia znacznie pracę. Klej ten może kapać. Materiał można w nim zanurzać, a po kilku godzinach wszystko będzie się pięknie trzymało.

Tutaj widać jak igły sosnowe zostały wklejone w kulę z siatki miedzianej. Robi się to łatwo i szybko. Nadmiar kleju ścieka na folię i można go użyć ponownie.

Mieszanka wody i kleju do drewna

Wymaga to specjalnej techniki klejenia, ale za to można stworzyć zarówno strukturę przestrzenną, jak i teksturę płaską, a wszystko dzięki możliwości trwałego połączenia rozmaitych materiałów roślinnych. Klej do drewna z wodą stosowany jest w proporcjach 3:1 lub 4:1 w zależności od wymaganej konsystencji i tego jak mocny ma być taki klej. Zazwyczaj stosowane są twarde i suche materiały, które zostały pocięte na małe kawałki i wmieszane w „zupkę” klejowo-wodną. Po pokryciu klejem, można je nakładać na bazę, którą jest mata lub płótno. W zależności od projektu, elementy drewniane mogą być skupione lub rozproszone, nałożone grubszą lub cieńszą warstwą.

Białawy klej na początku wygląda nieatrakcyjnie, ale po pewnym czasie klej zasycha i staje się przezroczysty, po czym znika całkowicie. Kilka godzin później klej jest bardzo twardy i elementy roślinne są już bardzo mocno przytwierdzone do podłoża. Tego efektu nie dałoby się osiągnąć, gdyby na podstawie ułożyć kwiaty tylko na cienkiej warstwie kleju.

Klejenie klejem na gorąco

